

DARREN SHAN

PALÁC PROKLETÝCH

SÁGA LARTENA HROOZLEYHO

KNIHA TŘETÍ

COO
BOO

COO
BOO

DARREN SHAN

PALÁC PROKLETÝCH

SÁGA LARTENA HROOZLEYHO

KNIHA TŘETÍ

COO
BOO

Přeložil Richard Podaný

Copyright © Darren Shan, 2011

Translation © Richard Podaný, 2014

Cover illustration © Jiří Štamfest, 2014

ISBN 978-80-7447-451-4

VĚNOVÁNO

Lukovi, Danielovi a Jemimě - potomkům prokletých!

ŘEV (ŘÁD EXTRAKCE VNITŘNOSTÍ) ZÍSKÁVAJÍ:

Paul Kenny, čtyřicetiletý lotras!!

PROKLATĚ PROREDIGOVÁNO

generálem Nickem Lakem!!!

PALÁC RODU SHANŮ JE SKVĚLE UDRŽOVÁN

Christopherem Littlem a jeho „krasotinkami“!!!!

PRVNÍ ČÁST

... BYL TO PALÁC MRTVÝCH...

PRVNÍ KAPITOLA

Zadýchaný Larten Hroozley se vysoukal na zrádnou ledovou římsu a zadíval se přes zmrzlou pláň s vyčnívajícími rozeklanými vrcholky. Za ty desítky let, co je upírem, už navštívil většinu světa, ale tohle je ta nejdrsnější divočina, jakou kdy viděl. Ledem pokrytá náhorní planina, z níž tu a tam ční skalní výchozy. Sníh, kterým vítr bičuje tak, že by vás ve chvílce oslepil. Teploty tak nízké, že každý nádech bodne v hrdle a v plicích. Nepřátelská, cizí, nemilosrdná krajina.

Zaklonil hlavu a zběsile a radostně zavyl. To je ono! Ne-najdete lepší místo, kde by upír mohl zahynout, než takové, kam by se člověk ani neodvážil vkročit. Tohle bude surová, osamělá smrt - a nic lepšího on nezaslouží. Vhodný konec pro zběsilého zabijáka.

Nemluvně, které nesl, tlumeně zakňučelo a začalo se mu pod košilí vrtět. Larten je svíral jednou rukou a chránil je před větrem a sněhem, co to jen šlo. Když zaplakalo, bodlo ho u srdce pocitem viny. Zastavil se a dýchl dolů pod košili trochu tepla. Chlapeček spokojeně zapředl, ale pak se zase začal třást.

Larten zalitoval, že ho tam nenechal. Vzít ho s sebou byl šílený nápad. Udělal to, aby malého zachránil před kanibalem, ale teď chápal, jaký je to nesmysl. Na lodi by klučina měl aspoň nějakou šanci, zato tady, v téhle mrazivé říši smrti, je jeho zhouba neodvratná.

„Aspoň se dostaneš do Ráje,“ zašeptal a mnul dítěti záda, aby je zahřál. „A moje duše tě tam nebude obtěžovat.“

Každý upír sní o tom, že po smrti odejde do Ráje. Je to odměna na konci cesty a všichni obyvatelé noci v ni doufají. Larten však věděl jistě, že on věčný mír a klid nikdy nepozná. Na lodi ztratil rozum a povraždil posádku i cestující, včetně rodičů tohoto chlapce. Je pravda, že oběsili nevinnou dívku – nebohou, oddanou Maloru –, ale udělali to, protože si mysleli, že je nestvůra. („Jako já,“ zachraptěl Larten.) Trest byl neskonale přísnější než zločin.

Surový vítr se do něj opřel, takže raději doklopýtal na protější stranu ledové římsy. V té ledové pustině ztratil přehled o čase. Měl dojem, že se potuluje už celé dny, ale choval podezření, že to nebude víc než dvanáct hodin. Upír může i v takových podmínkách přežít dlouho, ale co lidské dítě? Larten se obával, že chlapcovo křehké tělíčko už se dostává ke hranicím své odolnosti.

Zvažoval, jestli se nemá vydat zpátky a vrátit dítě na loď, ale už před řadou hodin ztratil směr. Jakmile jste se dostali dál od pobřeží, všude to vypadalo stejně. Nenašel by už ani člun. A i kdyby, loď bezpochyby plula dál a on neměl ani ponětí, kterým směrem jsou nějaká města.

Města! Těžko uvěřit, že tady někdo žije, ale prý jsou při pobřeží obývané oblasti. Kdyby Larten věděl, jak je najít, odnesl by dítě k nejbližšímu lidskému příbytku a nechal je tam; snad se nad ním lidé slituji. Jenže kdo ví, kudy se k těm městům jde. Není jak to zjistit.

„Budeš muset zemřít se mnou,“ vykoktal, zuby mu drkotaly, oranžové vlasy měl pokryté ledem, oči otevíral proti větru a sněhu jen na škvírky. „Ale najdeme si na smrt dobré místo. Aspoň to dokážu zařídit.“

Larten už toužil po jediném - najít jeskyni, která by dítěti posloužila jako hrobka. Bylo mu jedno, jestli on sám zemře ve volné krajině, jestli ho pohrbí sníh nebo rozervou na kusy mrchožrouti. Pro chlapce ale chtěl něco lepšího, klidný úkryt, kde by jeho ostatky nikdo nerušil.

Kolem burácel vítr a zima ještě sílila. Larten si myslel, že se to dá zvládnout, ale v tom se mýlil. Vypadalo to, že dokonce i jeho upříí krev je odsouzena zmrznout v žilách. V částech těla, které měl holé, ztratil cit. Rty se mu v úšklebku stáhly ze rtů. Jen v prsou, tam, kde se pod košilí choulilo dítě, se zachovala trocha tepla.

Uklouzl a div nespadol na chlapce, ale povedlo se mu otočit a padnout na bok. Nárazem na ledovou zem se až ořešeně zajíkl. Zpola zatoužil zůstat ležet a dovolit přírodě, ať si prosadí svoje. Kdyby byl sám, asi by to udělal. Bylo by to snazší než se zvednout a jít dál. Ale musel brát ohledy na dítě, a tak se chystal, že vstane.

Když se potácivě zvedl, zachytil koutkem oka, jak se k němu cosi žene. Bylo to obrovité, bílé jako sníh, skoro neviditelné. Nemít tak ostrý zrak, přehlédl by to, dokud by to nebylo u něj. Už pár ledních medvědů viděl, ale i kdyby ne, okamžitě by to zvíře poznal. Co by to taky v severské pustině bylo jiného?

Larten namáhavě zvedl přimrzající víčka, pustil vylekaného chlapečka a skočil. Byla to medvědice, už viděl i větší, ale i tak byla vyšší než on, když se postavila na zadní. Vypadala vychrtle a hladově. Je stará, za životním zenitem. Stopovala Lartena už hodinu. Vychytralejší zvíře by počkalo ještě déle, dokud kořist nezeslábne tak, že se nebude s to bránit.

Larten po ní skočil v okamžiku, kdy se zvedla na zadní a zařvala na něj. Byl na tom ještě hůř než ona, ale musel chránit dítě a to mu dávalo mírnou, zoufalou výhodu. Bylo mu jedno, co bude s ním, ale prostě tomu divokému masožravci nedovolí, aby si pochutnal na horkých, kouřících dětských vnitřnostech.

Medvědice ho objala prackami a on jí švihl palci po očích. Všichni upíři mají ostré, tvrdé nehty, ale ty Lartenovy byly ještě delší a rozeklanější, než bývá obvyklé, protože si je po celou tu dobu, co trpěl na palubě lodi, nestříhal. Nehet na levačce zasáhl medvědici do oka a hned na první pokus je vypíchl.

Zaskučela a zatřásla hlavou, potom mu chňapla po paži. Už zažila hodně bolesti, ale nic takového. Najednou zapomněla, že se potřebuje nažrat. Už toužila jen zabít toho surovce, který jí ublížil.

Delší boj si Larten nemohl dovolit. Věděl, že i s jedním okem ho medvědice časem utahá, pokud by se s ní pokoušel přetlačovat. Když ji nedorazí rychle, zemře, a dítě taky.

Nevšímal si hrozby sekajících zubů, chytil ji za kůži po obou stranách krku a zatáhl, až se napjala. Otevřel ústa, co to šlo, přitiskl hlavu ke krku a pořádně se zahryzl. Vztekle kousal nalevo napravo, hryzal a žvýkal, nevšímal si bolesti, i když se mu pracky zaryly hluboko do zad. Do nosu mu vytryskla krev, div se nezalkl. Dostal ji ale kýchnutím ven, zaryl hlavu ještě dál, jezdil dolní čelistí doleva doprava jako pilou.

Z medvědice tryskala krev a její stisk pomalu slábl. Larten ale nepřestával - nehodlal skončit ve stejné pasti jako ona, když si všimla, že upadl. Hryzal dál, dokud se medvědice

nezhroutila, několikrát sebou křečovitě nešklubla a neznehyněla.

Když byl konec, převalil se stranou, sípal a poprvé od chvíle, kdy vystoupil na břeh, mu bylo teplo. Oči mu plály a strašlivě se šklebil. Stejně v téhle příšerné zemi zemře, ale aspoň se zmohl na poslední poctivý boj. Jen škoda, že to nebyl mladší a silnější medvěd - to by byla dobrá smrt. Snad by si mohl najít jiného a ukončit to.

Dítě poplakávalo, což mu připomnělo, že není sám a nesmí myslet jen na svůj osud. Divočejšího medvěda si může vystopovat pak. Nejdřív se musí postarat o chlapce a najít mu místo posledního odpočinku; místo, kde bude v bezpečí před divokými tvory, kteří by ho obrali na kost.

Přeplazil se k třesoucím se děcku a zvedl je. Když ale hocha vracel zase za košili, zarazil se a podíval se na mrtvou lední medvědicí. Rád by šel dál, ale nemohl vědět, jak dlouho mu bude trvat, než najde nějakou jeskyni. A pokud by se zhroutil, ještě než uloží malého k odpočinku, nepodařilo by se mu opatřit mu hrobku. Stejně to je marná výprava, ale Larten se na to prostě upjal. Natropil v životě dost špatností, ale nechtěl na seznam takhle pozdě už nic přidávat. I když najde jeskyni, kde uloží chlapcovy ostatky, nic se tím v širší perspektivě nezmění, ale jemu na tom záleželo. V téhle zemi ztracených nedokázal myslet na nic jiného.

Premýšlel, co dál, a drbal se na poraněných zádech. Rány byly hluboké, ale na životě ho neohrožovaly. Může nehty proříznout kožešinu a tkáň na břicho zvířete. Uvnitř budou teplé tělní tekutiny. Natrávené žrádlo, které může rozmačkat a dát k jídlu dítěti. Bude to hnusné, ale jakmile bude mít

chlapeček plné břicho, nebude si stěžovat. A Larten může z kožešiny vyrobit přikrývky, jednu pro dítě a druhou pro sebe. A když se najedí a ochrání před živly, třeba zvládnou ještě jeden dva dny pochodu. Rozhodně tím získá dost času, aby pro svého maličkého, k smrti odsouzeného svěřence našel tu jeskyni.

Šklebil se bolestí, otřel si krev ze rtů a klekl si ke zvířeti. Nad mrtvým tělem medvědice utrousil zběžnou modlitbu, napřáhl nehty jako nože a dal se do práce. Krčil se před sněhem, který neustále poletoval, rozťal medvědici břicho a zalovil v bludišti kouřících, lepkavých vnitřností.

DRUHÁ KAPITOLA

Běsnila bouře. Přisvištěla bez varování a trvala už hodiny. Larten v ní šel jen namáhavě, s obličejem zabořeným do hrubého přehozy, který si vyrobil z kožešiny lední medvědice. Dítě měl přikryté úplně; choulilo se v tmavém, lepkavém teplíčku a spokojeně si broukalo.

Mnohokrát uklouzl a div že nepropadl nějakou trhlinou v ledu. Když není dobře vidět, je tahle země hotový zabiják. Je hodně snadné sletět z kraje nějaké římsy nebo se zřítit do ledové propasti. Bylo by lepší se posadit, přikrýt se kožešinou a počkat, než bouře skončí.

Jenže dítě dostane zase brzy hlad. Larten si nesl pár kusů masa, které může rozžvýkat a dát malému, asi jako když pták krmí holátko. Nevěděl ale, jestli je chlapeček s to něco takového strávit. Ani na tu včerejší smradlavou hostinu ne-

reagoval zrovna nadšeně; většinu vyzvracel. Larten se smířil s tím, že dítě zemře, ale děsilo ho pomyslení, že mu zahyne v náručí hladem. A tak se potácel dál, protože mu připadalo lepší, aby hoch i s ním spadl někam do propasti, než aby ho zahubil nedostatek potravy.

Klopýtal a v duchu si vybavoval tváře mrtvých. Vur Horston, Traz, Westerovi příbuzní, Zula Pone a samozřejmě taky všichni, kdo zemřeli na lodi, ty měl v paměti čerstvě, a navíc měl víc důvodů, aby mu nedopřáli klidu.

Ale nejvíc ze všeho se soustředil na nebohou Maloru, její tvář ho plnila lítostí a pocitem viny, hlavně když se rozpomněl, jak zemřela, aby ho ochránila v nejvyšší nouzi. Nikdy si neodpustí, že s ní nebyl, když ho nejvíc potřebovala.

Už řadu let předtím, než ho zasvětil krví, mu Seba řekl, že upír tráví celý život ve společnosti smrti a musí na to být připraven. Při tak dlouhém životě je jasné, že většina těch, koho znáte, zemře dřív než vy. A Larten se s tím srovnal. Nebál se smrti ani žalu, který si musí protrpět, když přijde o někoho, koho má rád. Takové jsou zvyklosti jejich klanu – a on čelil těžkostem a nestěžoval si.

Jenže teď byl tady, v téhle mrazivé divočině, a pořád byl vyvedený z míry šílenstvím, jež se ho zmocnilo na lodi, a tak proklínal svůj dlouhý život i všechna svá rozhodnutí. Cítil, že mrtví na něj žárlí, že ho nenávidí za to, že zůstal živ. Krčil se, když mu připadalo, že vítr se ozývá jejich hlasy, že se mu jejich prsty svírají kolem kotníků, že z hrobu vstává celé vojsko duchů, kteří se ho snaží stáhnout někam dolů a trýznit ho.

Kdesi daleko vpravo od něj se cosi zalesklo. Nejdřív si my-

slel, že to je jen nějaký prelud, ale pak přišlo zablýsknutí znovu, a bylo žluté a zelené. Zastavil se a přimhouřil oči. Sníh padal stejně hustě jako předtím, nebylo vidět dál než na pár stop. Přesto zůstal stát a otevřel víc oči. A za nějakou dobu to barevně zablikalo opět, jen tentokrát o trochu dál.

Larten netušil, co to může být. Zvíře? Neměl dojem, že by snad v téhle části světa žilo něco, co je žluté a zelené. Člověk? Třeba je nedaleko od města a tohle je lovec hledající kořist.

„Hej, ty!“ křikl do kornoutu z dlaní, aby se hlas donesl dál.

Ale pokud to byl člověk, buď ho neslyšel, anebo si ho schválně nevšímal.

Larten změnil směr. Nejspíš to nebude nic, možná list nebo kus látky, ale naděje ho hnala kupředu. Kdyby to byl člověk, může mu předat dítě. Možná že chlapec nemusí zemřít s ním. Místo jeskyně by se mohl dostat do nějakého vesnického stavení, kde v koutě místnosti jasně plápolá oheň a kde mu dají napít teplého mléka.

Ale na tom místě, kde zahlédl nějaký pohyb, našel jen led. Stál, mžoural do sněhem bičované polotmy, snažil se ani nedýchat. Dlouho neviděl nic. Pak ale vítr na chvíli zeslábl a on to zahlédl znovu, sice daleko, ale bylo to zelené a žluté. Rozkřikl se, ale pak zase bouře zesílila a on to ztratil z dohledu.

Ploužil se za tím přízrakem po zbytek noci. Čím déle ho pronásledoval, tím větší cítil jistotu, že nebude skutečný. Napadlo ho, že ho třeba nějaký duch vede ke zkáze, že si s ním krutě pohrává. Anebo že mu sněhová vichřice poško-

díla zrak a ty občasné zelenožluté záblesky jsou jen v jeho očích. Kdyby byl sám, dávno by nechal být jak ty barvy, tak jejich příslib naděje. Ale dokud malý dýchá, má k němu Larten závazek. A dokud je třeba sebemenší šance na jeho záchranu, musí se jí držet.

A tak se plahočil dál, sněhem, po ledu, vzdoroval kousavému větru. I když se zabalil do těch kožešin, mráz k němu zase začínal pronikat. Cítil, že konec není daleko. I upíří síla má své meze. A vzhledem k tomu, co si poslední dobou protrpěl s tou chorobou, je spíš zázrak, že se dostal takhle daleko. Pokusil se rozžvýkat kus masa, aby síly obnovil, ale jen se mu udělalo zle.

Měl u sebe v láhvích krev, vzal ji na lodi těm námořníkům, které ušetřil, ale odmítal se napít. Lidská krev je pro upíra jako nektar. I trocha mu vydrží na dlouho. Kdyby se teď napil, získal by sílu k další cestě, ale vlastně po tom ani netoužil. Nechtěl další týden života. A tak nechával láhve skryté na těle, až pod košilí, a potácel se dál.

Krátce po svítání, když si urovnával kožešiny, aby mu ochránily obličej před slabým slunečním svitem, zelené a žluté záblesky někam zmizely. Ztratily se mu předtím z dohledu už hodněkrát, ale vždycky za pár minut zachytil koutkem oka další, takže klidně čekal. Nakonec mu ale došlo, že ty barvy, pokud tedy vůbec existovaly, se vytratily nadobro. Je s dítětem sám, zabloudili a jsou ztraceni hůř než kdy předtím.

Zašklebil se na vítr a sníh. Měl mít víc rozumu. Nechal se rozptýlit, a hlavní přitom bylo snažit se najít nějakou jeskyňu. V téhle prokleté krajině není pro chlapce žádná naděje.

Jen plýtvat časem, a kvůli tomu je teď pravděpodobnější, že malý bude hnít s ním v otevřené krajině.

„Pořád jako zastara, Lartene,“ vydechl. „Pořád tak nerozhodný. Ale s tím je teď konec.“

Narovnal se a hrubý plášť ze zkrvavené kožešiny dopadl na zem. Měl toho po krk. Udělá to, co měl udělat, jen co vystoupil na břeh. Vykope díru a chlapce pohřbí. Pro tak maličké dítě to není právě příjemná smrt, ale aspoň bude utrpení krátké. Dolovat v ledu a zmrzlé zemi bude hrozné, ale upíří nehty se s tím vypořádají. A jakmile bude s tou děsivou prací hotov, vyrazí za vlastní smrtí.

Larten se už krčil, ale v půli pohybu se zarazil. Na vteřinku zeslábl vítr a on uviděl vlevo od sebe otvor ve skalním hřebeni. Vypadalo to jako ústí jeskyně.

Dlouho jen stál a s otevřenou pusou zíral na skalní stěnu. Je to skutečné? Pokud ano, třeba byly skutečné i ty barvy. Možná ty žluté a zelené záblesky byly stíny chlapcových rodičů, které ho sem dovedly, aby jejich syn spočinul ve vhodné hrobce. Nepravděpodobné, ale Larten už zažil i divnější věci, nebo o nich slyšel.

Vzdychl si, zvedl kožešinu ze země, znovu zahalil sebe i chlapečka a vyrazil k tomu skalnímu otvoru. Ať tak, nebo onak, byl odhodlán se u skalního hřebene s dítětem rozloučit. Už se pokoušel ošidit smrt příliš dlouho. Nejvyšší čas, aby zubatá dostala, co jí patří.

Nebyla to jeskyně. Byl to palác mrtvých.

Zpočátku tomu Larten nedokázal uvěřit. Otvor ve skále byl větší, než to z dálky vypadalo, ale ani tak ho nenapadlo,

že by to mělo být něco víc než obyčejná jeskyně. Spokojeně do ní vešel, byl rád, že se zbavil kousavého větru, a pomyslel si, že je tohle místo možná dost dobré i k tomu, aby tu zemřel on sám. Chvilu stál ve vchodu a čekal, až se zrak přizpůsobí tmě.

A pak mu došlo, že tu není zas taková tma. Svět za jeho zády jiskřil v paprscích ranního slunka, ale vepředu v jeskyni něco zářilo taky. Na druhém konci je nějaký zdroj světla. Zamračil se a ujistil se, že jeden nůž má snadno na dosah (sám nevěděl proč, ale byl najednou neklidný), pak se začal opatrně sunout kupředu a konejšivě chlapci šeptal, aby byl zticha.

Když se chodba rozšířila a přešla do obrovské síně, Larten zapomněl na nůž, na dítě i na cokoli jiného, jen se mlčky, ohromeně a oněměle rozhlížel.

Stejně jako tomu bylo u mnoha síní v Upíří hoře, i tahle monumentální jeskyně původně bývala přírodním úkazem, ale poté, co ji naposledy proměnila příroda, podepsaly se na ní i jiné ruce. Ze stropu kdosi odstranil kusy skály a na jejich místo zasadil kusy nějakých krystalů. Proto tu bylo světlo; sluneční paprsky se od nich odrážely.

Do stěn byly vytesané symboly a obrazy, a také slova, spousta textu, v řadách a kolem dokola jeskyně. Larten se nikdy nenaučil číst, a tak nevěděl jistě, v jakém to je jazyce, ale podle různých stylů soudil, že rytiny jsou dílem více osob.

Po obvodu jeskyně stálo mnoho ledových soch, jiné zase visely na provazech od stropu. Zčásti to byly sochy předmětů - lustr, který vypadal, jako by nesl skutečné svíce, fon-

tánka na pití, sloupková postel, několik křesel a trůnů. Jiné sochy zachycovaly lidi, anebo přesněji řečeno *upíry*. I kdyby neměli poznamenaná bříska prstů a jizvy z boje na tvářích, na pažích a na nohách, Larten by to poznal. Jeden upír vždy pozná jiného, i když ten jiný je pouhá ledová socha.

Nejvelkolepější skulptura stála uprostřed jeskyně. Byla to dokonalá replika Upíří hory, vytesaná z ledu, dvacet stop vysoká. Lartena bodlo u srdce steskem po domově, což ho překvapilo - vždyť ho z hory nikdo nevyháněl, odešel z vlastního rozhodnutí.

Pod tou obrovskou sochou spočívala dlouhá ledová rakev. V jeskyni byly i další rakve, rozmístěné do téměř bezchybného kruhu, jen na dvou místech bylo prázdno a Larten toho jistě brzy využije. Ale nejdřív ta hlavní rakev. Nechtěl zemřít, dokud neukojí zvědavost.

Rakev byla nádherně zdobená rytinami vlků, netopýrů a medvědů. V ledu byly zabořené zbraně, meč, několik nožů, sekera. Zbraně obklopovaly nahé tělo; tělo upíra, jednoho z nejskvělejších bojovníků, jaké kdy klan zrodil. Larten se vyšvihl k mrtvému, nahlédl pod ledové víko, podíval se upírovi do tváře; byla zachovalá, jako by zemřel před několika nocemi. Všiml si, že mrtvému chybí jedna ruka a půl brady, ale ani tohle nepotřeboval, aby věděl, kdo ten mrtvý generál je. Věděl to od chvíle, kdy do jeskyně vkročil. A kdesi v koutku jeho mysli to cosi vědělo už v okamžiku, kdy z dálky zahlédl vchod do jeskyně.

„*Perta Vin-Grahl*,“ vydechl Larten a poklekl před místem posledního odpočinku upíra, jenž odešel do říše legend před stovkami let.

Když se od klanu odtrhli vampýři, Perta Vin-Grahl bojoval zarputileji než kdo jiný a snažil se zrádce vyhubit. Odpadlíky nenáviděl, ale ještě víc miloval upíří klan. A tak když knížata domluvila příměří, nedokázal se s jejich rozhodnutím smířit.

A aby se nepostavil proti vlastním vládcům a nezpůsobil další potíže, odvedl skupinu upírů s podobnými názory daleko do ledové pustiny, aby sešli z očí i myslí a zahynuli.

Jeden člen Pertovy skupiny se roky nato vrátil ke klanu a vykládal historky o paláci podobném hrobce a o rakvích z ledu. Stovky let nikdo netušil, jestli je to vyprávění pravdivé. Místo posledního odpočinku Perty Vin-Grahla hledali mnozí, ale nikdo je nenašel. Až teď.

Larten si prohlížel obličej mrtvého generála a unaveně se usmíval. Je to ironie osudu, že tak ušlechtilého upíra objeví ubohý nepodarek, jako je on. Osud má škodolibý smysl pro humor. Taková čest měla připadnout Sebovi nebo Vandžovi, nebo třeba i Westerovi. Ne ubohému Lartenovi Hroozleymu.

Chvilku přemýšlel, jestli by se neměl se zprávou vrátit ke klanu. Nikdo přece neví, co se na lodi stalo. Když to nikomu neřekne a bude mluvit jen o tomto neuvěřitelném objevu, knížata ho přijmou s otevřenou náručí, generalita mu bude tleskat, všichni si ho budou vážit. Budoucnost bude jeho.

Ale nevychovali ho ke lži. Seba ho učil nade vše jiné upřímnosti. Pokud se vrátí s touhle historkou, musí přiznat vše. Nesmí se smířit se životem v polopravdě. A protože nijak

netoužil se svému někdejšímu učiteli svěřit se svou hanbou, bude patrně nejlepší se držet původního plánu.

„Omlouvám se, že tě ruším ze spánku, generále,“ utrousil. Pak vytáhl zpod provizorního pláště dítě a položil je na rakev. Chlapeček zimou vyjekl, pak se ale zasmál a začal kopat nožičkami. Larten se usmál a jemně ho pohladil po tváři. Chtěl tu chlapce pohřbít, ale už mu to nepřipadalo tak důležité. Tohle je místo zasvěcené smrti, ale také jako by tu byla ve vzduchu zvláštní magie. Snad to tu střeží duchové mrtvých generálů, anebo nějaká jiná síla; každopádně Larten nepochyboval, že tady mrtvé tělo dítěte nebude rušit nic, i kdyby spočinulo volně na víku ledové rakve.

„Kéž i ve smrti jsi vítězem, maličký,“ pronesl tiše a pak od chlapce odstoupil a ponechal ho jeho osudu. Nebude to trvat dlouho a on nenacházel lepší místo pro nevinné novorozeně než poblíž zachovalých ostatků bájného Perty Vin-Grahla.

Vedle rakve nechal ležet i medvědí kožešinu a dokráčel k okraji propasti, která vedla napříč jeskyní. Začínala na jednom konci a běžela až k protější stěně. Na nejužším místě byla široká pět stop a na nejširším patnáct. Vznikla poměrně nedávno, protože pár rakví u obou stran do ní spadlo a další, které byly blízko, se posunuly.

Larten se zadíval do propasti. Až na dno nedohlédl. Trhlina jako by vedla až kamsi do středu země. Sebral kámen a upustil ho do ní, ale nic se neozvalo.

„Tak tady to končí,“ zašeptal Larten a přemítal, jak dlouho bude padat a jestli dole je led nebo snad žhavá láva. Třeba je tahle trhlina nadpřirozená a na něj zaútočí duchové, kteří

ho zachovají při životě, zajmou a budou mučit. V téhle děsivé a záhadné jeskyni bylo snadné věřit čemukoli.

Larten toužil se vrhnout dolů, ale nejdříve zavzpomínal na svého učitele Sebu Nila a blahorečil jeho jménu. Pomyslel i na Westera, upíra, který byl jako jeho bratr. Na kníza-ta, na Vandžu, Maloru, Evannu. Vzpomněl si na jednoho po druhém, každému pověděl několik slov, omluvil se těm, které jeho sebevražda raní. Žádný upír se nepyšní tím, že si vzal život sám, nicméně když to nejde jinak, dá se to provést čestně, ale i špatně. Tohle bude Lartenův poslední pozemský skutek, takže nechtěl opustit svět nějak uboze.

Když se rozloučil, znovu došel k propasti a usmál se. Byl rád, že je po všem. Jistěže mu bylo líto, že vše dopadlo takhle, ale aspoň už nebude trpět. Pokud by se znovu narodil a dostal novou šanci, jak se někteří domnívají, zkusil by to napodruhé udělat líp. V tomhle životě se od začátku potácel ode zdi ke zdi. Takže je možná lepší, že s ním teď skončuje.

Rád by nahlas zařval smrtelný pokřik klanu, - „Kéž i ve smrti jsi vítězem“ -, jenže na jeho sebevraždě nebude vítězného zhola nic. A tak jen stiskl rty, předklonil se a padal.

A když se už nacyloval nad okraj propasti, najednou vytřeštil oči. Nadcházející smrt jako by mu zostřila smysly, takže v tom okamžiku pochopil, jaký byl hlupák. Ano, sešel z cesty, klesl až na dno, zahanbil své jméno a zklamal ty, kdo se mu celé ty roky snažili pomáhat. Ale život mu dala nějaká vyšší moc a on nemá právo se vzdávat tak snadno. Měl by dál bojovat, dál se snažit o nápravu. Tohle je sobecké a zbytečné. *A zbabělé.* Nikdy by se neměl vzdávat života

dobrovolně. Pokud přišel čas zemřít, smrt si o nás klidně a tiše řekne. Jinak je ale naší povinností se dál snažit, dál žít.

Larten v hrůze vykřikl a zběsile zamáchal pažemi, aby znovu získal rovnováhu. Bylo ale pozdě. Už měl celou váhu těla za okrajem průrvy a padal. Zpátky se nedostane. Přitažlivost se ho zmocnila a před ním už je jen pád, náraz na dno a...

Čísi ruka ho chytila za košili na zádech a on se ohromeně zastavil. A pak, když jeho život dál visel na vlásku a on zmateně a v hrůze mrkal, se někdo zachechtal a řekl: „Ale ale, copak to tu máme?“

TŘETÍ KAPITOLA

Larten se pokusil otočit, aby zjistil, kdo ho to drží. Ale při tom se mu košile roztrhla a on znovu padal dopředu.

„Opatrně,“ mlaskl pohoršeně neznámý a chytil ho na jiném místě. „Tyhle stehy nejsou od toho, aby držely podobnou váhu. Když nebudeš *moc a moc* hodný, urvou se a s tebou je konec.“

Larten polkl a zadíval se dolů. Nikdy tak zoufale netoužil žít. A nikdy si nepřipadal tak bezmocný. „Kdo jsi?“ zajíkl se.

„Jsem oko bouře,“ odpověděl muž záhadně. „Jsem střed slunce. Stín ve tvé duši.“ Pro větší efekt se odmlčel a pak škádlivým tónem dodal: „Ale ty mi můžeš říkat Osmonde.“

Larten si myslel, že nikdy nemůže zažít strašlivější pocit chladu, než když se vlekl tím sněhovým očištěm, ale teď mu došlo, kdo ho drží, a mráz, který se mu začal šířit ze ža-

ludku, byl ještě ledovější než rakev Perty Vin-Grahla. „Pan Sudd!“ vykřikl.

Ozvalo se souhlasné zafunění. „Jak vidím, pověst mě předchází. Tak to má být. A teď, mistře Hroozley, mi pověz jednu věc. Chceš žít, anebo tě mám nechat spadnout?“

Lartenovi se sevřelo hrdlo. Pan Sudd chvíli dvě počkal, potom s ním hravě zatřásl. „Mně je to úplně jedno, chlapče drahý. Žádný odklad nemusí být. Pokud si to přeješ, pustím tě. Stačí říct slovo a já...“

Larten ucítil, jak sevření prstů povoluje. „Ne!“ zařval.

„No nemyslel jsem si to?“ zasmál se pan Sudd - a Larten najednou letěl vzduchem. Ale ne dolů do propasti - pan Sudd jím mrstil přes jeskyni a on přistál jako hromádka neštěstí pod rakví Perty Vin-Grahla, na které pořád leželo dítě, kopal nožičkami a vrnělo.

Larten se posadil, namáhavě dýchal a díval se na neblaze proslulého intrikána, jak jde k němu a podivně se přitom kolébá. Byl to drobný mužík s bílými vlasy, růžovými tvářičkami a silnými brýlemi. Na sobě měl jasně žlutý oblek a k tomu zelené holínky. Larten se rozpomněl na ty barevné záblesky, za kterými přišel sem do jeskyně. „Ty jsi mě sem dovedl,“ ucedil.

„Myslíš?“ usmál se pan Sudd.

„Tam venku ve sněhu jsem viděl zelenou a žlutou.“

Pan Sudd jako by nad tím přemítal. „Hm, mohl jsem to být já,“ připustil pak. „Anebo to mohla být shoda okolností.“ Rozzářil se jako sluníčko, až na to, že v tom úsměvu nebylo zhora nic vřelého. „Případně to mohl být *osud*.“

Pan Sudd se zastavil těsně u Lartena a rozhlédl se po jes-

kyni. Na náprsní kapse saka mu visely veliké hodinky ve tvaru srdce. Larten slyšel mnoho upírů, jak o těch hodinkách kdeco vykládají a kladou si otázku, k čemu vlastně slouží. Pan Sudd byl starší než kdokoli z klanu. Podle bájí obýval planetu už předtím, než se objevili upíři nebo lidé, a možná už předtím, než se objevil jakýkoli život. Nikdo nevěděl, jak velkou má moc, ani co přesně zamýšlí, ale už po tisíce let byly až příliš dobré doklady o tom, jak miluje chaos a utrpení.

„Odvedl jsem dobrou práci, co myslíš?“ prohodil pan Sudd a ukázal bradou ke stropu. „To bys nevěřil, jak těžké bylo ty krystaly správně umístit.“

Larten se zamračil. „Takže jsi to tady vytvořil... ty?“

„Jen strop,“ opravil ho pan Sudd skromně. „To ostatní udělal Perta a jeho kumpáni. Já jsem dodal křišťál, aby to jaksi na vše vrhlo lepší světlo. A nemusíš se bát,“ dodal. „Krystaly filtrují sluneční paprsky tak, že ti světlo neublíží.“

Larten na paprsky ani nepomyslel, ale když ho na to teď mužik upozornil, došlo mu, že necítí žádnou bolest jako od obyčejného slunečního světla.

„Líbí se mi to tady,“ pokračoval pan Sudd. „Má to atmosféru. Často sem zajdu, když mám zadumanou náladu a chci být co nejdál od toho uspěchaného moderního světa. I ti nejmocnější z nás sem tam potřebují mít chvílku o samotě, přestávku... *time out*, jak tomu za pár desetiletí nebo tak nějak lidé začnou říkat.“

Larten ale jeho narážku na budoucnost ani nezachytil. Víc mu vrtalo hlavou, proč ho ten maličký kouzelník dovedl sem... proč ušetřil jeho život... a co s ním má Osmond Sudd v úmyslu dál.

„Proč jsi mě zachránil?“ zeptal se ho.

Pan Sudd si odfrkl. „Nechtěl jsi zemřít. To nechce většina smrtelníků, i když se ocitnou na tak odlehlém a pro duši vražedném místě jako ty. Skoro všichni, kdo si berou život, toho v poslední chvílce litují. Na samotném konci pochopí, jak mnoha věcí se vzdali, jak je život vzácný, i když s nimi zacházel jako s kusem hadru a rozdrtil jim sny na kaši. Kdekdo se domnívá, že už ztratil všechnu naději, ale to není nikdy zcela pravda, jen až když ztratí i život sám. Naneštěstí tohle prozření přichází pro všechny rádoby sebevrahy pozdě a oni zemřou plni lítosti. Jen málokdo dostane tu možnost jako ty.“

„A já si toho nesmírně vážím,“ prohlásil Larten po pravdě. „Ale... proč jsi zachránil právě mě? Proč jsi ze všech těch, kdo se potácejí na okraji, stáhl zpátky mě?“

Pan Sudd pokrčil rameny. „Byl to tvůj osud.“

Larten pomalu zavrtěl hlavou. „Mým osudem bylo spadnout. A tys to změnil.“

„Opravdu?“ Panu Suddovi se zajiskřilo v očích. „Co když bylo *mým* osudem tě zachránit? V tom případě by *tohle* bylo i tvým osudem, a ne smrt.“ Když viděl, jak se Larten tváří nechápavě, rozesmál se. „Osud možná působí jako spleť hádanka, ale v jádru je jednoduchý. Těsné výsledky a různé to ‚co kdyby‘, to jsou jen stíny osudu. Každý člověk má jen jednu pravou životní cestu. Ty sis myslel, že ta tvoje končí tady. Mýlil ses.“

Pan Sudd došel k chlapečkovi a polechtal ho na bříšku. Maličký se zahihňal, jako když zurčí voda, a pan Sudd se zeptal: „Jmenuje se nějak?“

„Ne.“

„Každý smrtelník by měl mít jméno,“ utrousil pan Sudd. „To abyste nesplývali s divokou zvěří. Co kdybychom mu říkali... *Gavner Zurč*?“

Larten zpitoměle zamrkal. „No proč ne, jméno jako jméno, řekl bych.“

„Tak je to tedy *Gavner Zurč*.“ Kouzelník se usmál a olízl si rty. „A když jsme ho pojmenovali, co ho rozporcovat a podělit se o něj? Vypadá chutně, tenhle maličký *Gavner*.“

„Nech ho na pokoji,“ vyrazil Larten, honem vstal a tomu slintajícímu chlapíkovi v žlutém obleku dítě vytrhl.

„Dávej si pozor,“ utrousil pan Sudd mrazivě. „Nemám rád, když se mi rozkazuje. Pokud to dítě budu chtít, vezmu si ho.“ Znovu se usmál. „Ale já nechci. Můžeš si to umrněné vyhublé škvrně nechat. Stejně jsem už po jídle.“ Zdvorně pozdravil pokývnutím a vykročil k východu.

„Počkej!“ zavolal za ním Larten. „Nemůžeš si jen tak odejít. Neodpověděl jsi mi, proč jsi mě zachránil.“

Mužik jen pokrčil rameny. „A ani nemám v úmyslu ti odpovídat. Pomohl jsem ti, protože se mi zachtělo. Víc vědět nepotřebuješ.“

„A teď mě tu prostě necháš?“ ptal se dál Larten.

„Ano. Udělal jsem pro tebe, co se mi udělat chtělo. Od téhle chvíle je to už jenom na tobě.“

„A co když se znovu vrhnu do té propasti?“

„Nevrhneš,“ odpověděl pan Sudd sebevědomě.

„Ale... jak se odsud dostaneme?“ rozeřval se Larten, když už se pan Sudd kolíbal k chodbě. „Dítě ten mráz už moc dlouho nevydrží. Nevím, kde jsme. Nemáme nic k jídlu. Jak přežijeme a dostaneme se zpátky do civilizace?“

PALÁC PROKLETÝCH

„Bezpochyby na něco přijdeš,“ odpověděl pan Sudd a ani se neohlédl. A pak už byl pryč a zanechal zkoprnělého Lartena a vyhládlého Gavnera Zurče o samotě s mrtvými, v paláci plném rakví a ledu.

DRUHÁ ČÁST

... A PAK PŘIJDE ČAS ZÚČTOVÁNÍ...

ČTVRTÁ KAPITOLA

Motor řval, letoun nabíral rychlost a nadskakoval na drnech. Larten se rozhlédl a pomyslel si: *Tohle přece nemůže létat!* Křídla vypadala jako šest krabic, po třech na obou stranách, pak trocha bambusu a trocha hedvábí a k tomu cosi, čemu Alberto říkal aluminium. Podobný krám se rozhodně nikdy neodlepí od země!

„Přidej, Vure!“ vykřikla Alicia a máchala pěstí ve světle měsíce, který byl skoro zcela v úplňku. „Ty to dokážeš!“

Alberto stál vedle ní a div se nezlomil v pase smíchy. Řekl přece Lartenovi, ať se o to nepokouší, protože žádný amatér nedokáže létat s jeho *14-bis*, s jeho milovaným *dravým ptákem*... ale Alicie ho k tomu vyprovokovala a Larten nikdy před žádnou výzvou necouvne.

„U černé krve Harnona Oana!“ zavrčel Larten a pak zabral za páku, která měla údajně letoun ovládat. A k jeho úžasu – a také k úžasu Alicie a Alberta – se stroj o pár stop zvedl. Letěl poctivých pět vteřin, pak kola zase udeřila do země. Myslel si, že tím to skončí, ale letoun se hnal pořád dál, a když Larten znovu zabral za páku, zvedl se nad zem snad devět stop a letěl osmdesát nebo devadesát stop, až pak sebou zase práskl o zem.

Jedno křídlo kleslo a sklonilo se až k zemi. Za chvílku už stroj se skřípáním náhle zastavil a Lartena to hodilo dopředu, takže udělal po trávě pár kotrmelců a konečně se dosti bolestivě zastavil taky.

„Vure!“ vykřikla Alicie a hnala se k němu. „Jsi v pořádku? Nezlomil sis něco, miláčku?“

„Jsem v pořádku,“ zasupěl, narovnal se a ušklíbl se.

Když se Alicie ujistila, že nemá žádné vážné zranění, vrhla se mu do náruče a zase ho srazila na zem. Když k nim doběhl i Alberto, Larten se už smál a v žertu s krásnou Alicií zápasil.

„To byla nádhera!“ tleskal Alberto. „Určitě jsi letěl nejmíň sto stop.“

„Myslím, že o trochu míň.“

„Ale i tak... *magnifique!* Mně se nikdy nepovedlo víc než dvě stě stop, a to jsem specialista!“

„Na lítání s takovouhle obludou nemusíš být specialista,“ odfrkl si Larten. „Stačí, když jsi cvok.“

„Copak tebe to nebavilo, zlato?“ zeptala se Alicie.

„Nebavilo,“ zavrčel. „Monsieur Santos-Dumont i bratři Wrightové si můžou tu svoji válku ve vzduchu vést sami. Já už jsem si létání užil dost a končím s ním jednou provždycky. Je to naprosto šílený dopravní prostředek, Alberto. Dej na moji radu a okamžitě s tou aviatikou skoncuuj. Letadla nemají žádnou budoucnost.“

S těmi slovy a s úsměvem se upír otočil k ještě se chvějícímu letounu zády a od té doby už nikdy do žádného létajícího stroje nenasedl.

Paříž roku 1906, to byl elegantní, živoucí, mnohabarevný zázrak. Eiffelova věž pořád stála, i když ji před sedmnácti lety zamýšleli jen jako dočasnou stavbu pro Světovou výstavu, a byla to stále nejvyšší stavba na světě. Před šesti lety zahájilo provoz metro, takže se užaslí Pařížané mohli projet hluboko pod ulicemi. Město bylo nabitě výtvarníky, z nichž

mnozí doufali, že ještě někam dál dovedou to, co před pár lety načali impresionisté. Byla tu ta nejslavnější muzea, nejvyhlášenější restaurace, nejdivočejší noční život. Od úctyhodnosti Louvru až po zпустlost Moulin Rouge; Paříž měla pro každého něco.

Pro Lartena Hroozleyho měla především Alicii Dunyckovou, do které se zamiloval.

Poprvé se potkali před čtyřmi lety, když Larten do Paříže zcela náhodně zabrousil. Nechával si říkat Vur Horston a pod tím jménem ho Alicie zná pořád. Po tom, co provedl na lodi plavící se do Grónska, se chtěl pokusit zapomenut na Lartena Hroozleyho, přinejmenším na čas, ale raději navždy.

Dohromady je vlastně dal Gavner. Jako maličký přežil cestu z ledové pustiny a vyrostl z něj statný klučina. Pro Lartena by bylo snadné ho vychovávat jako vlastního syna, ale byl toho názoru, že na to nemá právo. Nikdy nezapomínal na to, že mu zabil rodiče. Považoval by za pokrytectví nejhrubšího zrna, kdyby zaujal jejich místo a přiměl chlapce, aby ho miloval jako otce.

Po celou cestu zpátky ho krmil a staral se o něj, ale choval se k němu přísně a odmítal s ním zacházet s láskou. Domníval se, že jedné noci se on a dospělý Gavner Zurč budou muset s jeho odporným zločinem vypořádat. A nechtěl, aby sirotka mátlu jakékoli citové pouto, až ta noc nastane.

Několikrát se pokusil hoča zbavit, ale jako by ho nikdo nechtěl. Mohl by ho prostě zanechat jeho osudu, ale potřeboval mít jistotu, že dostane slušnou šanci se v životě pro-

sadit. A tak si nechal Gavnera u sebe déle, než by se mu zamlouvalo, putoval křížem krážem po světě bez pevného záměru a čekal, až narazí na správné rodiče, kteří by si rychle rostoucí dítě vzali.

V Paříži mu domov konečně našel. V hazardu nadělal nějaké peníze a vypěstoval si kroužek bohatých a povrchních přátel. Byli marniví a nadutí a jeho nijak nezajímali, leda jako prostředek, jak pro Gavnera najít rodiče. Lartena bohatství nelákalo, ale bohatí se s životem perou mnohem snáz než chudí, takže si řekl, že pro chlapce vybere spíš nějaké zámožné rodiče.

Alicii potkal náhodou. Jeden muž, se kterým hrál hazardní hry, byl její bratranec. Jednou v noci přišla okusit maličko z jeho pochybného světa. A v tom salónu se ode všech přítomných lišila. Ne že by se snad považovala za něco lepšího než ty ženy z nižších vrstev a ti muži s temnými neřestmi, a už vůbec jimi nepohrdala. Ale pozorovala, jak se ti zbloudilci honí za svými ubohými požitky, s jakýmsi smutkem ve tváři. Larten toho o smutku věděl hodně, a tak ho to dojalo. Našel si nějakou výmluvu, aby s ní mohl promluvit, a také aby se s ní sešel znovu a na vhodnějším místě, než je doupě plné alkoholu, ženštin a karet.

Alicie se k tomu bledému, zjizvenému a záhadnému chlapíkovi s oranžovými vlasy chovala podezřívavě. O tomhle podivném Vuru Horstonovi kolovalo hodně řečí, třeba že nadělal peníze na nezákonném obchodu s otroky, nebo že je to výborně placený nájemný vrah, případně že se vyhýbá slunci, protože uzavřel smlouvu s ďáblem a shořel by na prach, kdyby se vystavil čistému dennímu světlu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.